

Rozsvítla se oranžová. První dvě auta zrychlila, než naskočí červená. Na semaforu pro chodce se objevil zelený panáček. Chodci se vydali na druhou stranu vozovky po bílých pružích na černém asfaltu, natolik připomínajících zebru, že se jim i tak říká. Nedočkaví řidiči s nohou na plynu udržovali auta v napětí, takže popojížděla dopředu a dozadu jako neklidní koně, kteří předvídají ránu bičíkem. Chodci už přešli, ale ještě chvíli bude trvat, než se objeví světelný signál a auta budou smět vyrazit. Jsou dokonce i tací, kteří tvrdí, že ve městě toto zanedbatelné zdržení, násobené tisícičkami navzájem nesladěných semaforů, způsobuje zpomalení silničního provozu, běžně nazývané dopravní zácpa.

Konečně se rozsvítla zelená, auta vyrazila, ovšem vzápětí bylo jasné, že nevyjela všechna. První vůz v prostřední řadě zůstal stát, asi má poruchu, prokluzuje startér, zasekla se řadicí páka nebo vypověděla službu hydraulika, zablokovaly se brzdy, nastal zkrat

v elektrickém rozvodu nebo prostě došel benzin, nestalo by se to poprvé. Mezitím na chodníku roste nová skupinka chodců a ti vidí, jak řidič za čelním sklem nepojížděného auta tápe rukama před sebou, zatímco auta za ním freneticky troubí. Někteří řidiči už vyskočili z aut a chystají se odtlačit nepohyblivý vůz někam, kde by nepřekážel provozu, vztekle buší do zatažených okýnek, a muž uvnitř k nim obrací tvář, na jednu stranu a pak na druhou, je vidět, že něco křičí, z pohybu rtů je zřejmé, že opakuje nějaké slovo, vlastně ne, jsou to dvě slova, což se potvrdí, jakmile se komusi konečně podaří otevřít dveře, Jsem slepý.

Nikdo by to do něho neřekl. Při zběžném pohledu, protože jinak to v tuto chvíli není možné, vypadají mužovy oči zcela zdravé, duhovka se jeví jasná, světlá, bělmo čisté a kompaktní jako z porcelánu. Každému je jasné, že vytřeštěné oči, vrásky na čele a stažené obočí jsou známky náhlé úzkosti. A i to málo, co bylo vidět, zmizelo, když si muž přitiskl na tvář zaťaté pěsti, jako by se snažil zadržet v mozku poslední zaznamenaný obraz, kulaté červené světlo na semaforu. Jsem slepý, jsem slepý, opakoval zoufale, zatímco mu pomáhali vystoupit z vozu, a oči, které byly podle jeho tvrzení nevidomé, se leskly ještě víc slzami. To přejde, uvidíte, to přejde, to budou jen nervy, utěšovala ho jedna žena. Na semaforu už zase

svítí jiná barva, u skupinky se zvědavě zastavilo pár kolemjdoucích a řidiči vzadu, kteří netušili, co se děje, protestovali proti tomu, co považovali za běžnou nehodu, rozbité světlo, zmáčknutý blatník, nic, co by zdůvodňovalo takový zmatek. Zavolejte policii, křičeli, a odtáhněte pryč tu plechovku. Slepec žadonil, Prosím vás, odvedl by mě někdo domů. Žena, která před chvílí mluvila o nervech, zastávala názor, že se má zavolat sanitka, která toho nešťastníka odveze do nemocnice, ale slepec protestoval, že ne, že to není třeba, jen kdyby ho někdo dovedl ke dveřím domu, kde bydlí, Je to kousek odtud, moc byste mi pomohli. A co s autem, otázal se další hlas. A jiný odpověděl, Klíček je v zapalování, odstavíme ho na chodník. Nemusíte, zasáhl třetí hlas, já se o auto postarám a tady pána doprovodím domů. Bylo slyšet souhlasné mručení. Slepec cítil, že ho někdo bere za rameno, Pojdte, pojdte se mnou, říkal tentýž hlas. Pomohli mu sednout si na místo spolujezdce, zapnuli bezpečnostní pás, Nevidím, nevidím, mumlal mezi vzlyky, Řekněte mi, kde bydlíte, požádal ho druhý muž. Okénky vozu nahlížely lačné tváře dychtící po informacích. Slepý muž zvedl ruce a zašermoval jimi před očima, Nic, jako v husté mlze, jako bych se potopil do moře mléka, Slepci obvykle tvrdí něco jiného, podotkl druhý, říká jí, že vidí tmu, Právě, ale já mám před sebou jen bílo,

Možná měla pravdu ta ženská, když říkala, že je to od nervů, s nervama je peklo, Já vím, co to je, tragédie, ano, tragédie, Řekněte mi, kde bydlíte, a nastartoval motor. Slepý s obtížemi vykoktal adresu, jakoby mu ztráta zraku poškodila i paměť, a pak dodal, Nevím, jak se vám odvděčím, ale druhý odpověděl, To je dobrý, dneska pomůžu já vám a zítra vy mě, nikdo neví, co mu osud nachystal, Máte pravdu, když jsem dnes ráno odcházel z domova, nenapadlo by mě, co mě čeká. Bylo mu divné, že auto pořád stojí, Proč nejezdeme, zeptal se, Máme červenou, odpověděl druhý, Aha, hlesl slepec a znovu se rozplakal. Od této chvíle už sám nepozná, kdy svítí červená.

Slepec bydlel blízko, přesně jak říkal. Ale u chodníků už stálo tolik aut, že nenašli místo na zaparkování a museli zastavit v jedné z bočních uliček. I tam bylo tak těsno, že se dveře na straně spolujezdce daly otevřít jen na šířku dlaně, a aby slepý nemusel složitě přelézat přes řadicí páku a volant k sousedním dveřím, bylo třeba, aby vystoupil dřív. Sám, opuštěný uprostřed ulice cítil, jak mu zem ujíždí pod nohama, a snažil se ze všech sil potlačit děs, který v něm pomalu rostl. Nervózně mával rukama před obličejem, jakoby plaval v tom, co nazval mořem mléka, a už už otvíral ústa, aby volal o pomoc, když mu v posledním okamžiku druhý muž zlehka položil ruku na rameno,

Uklidněte se, povedu vás. Kráčeli pomaličku, slepec ze strachu, aby neupadl, téměř neodlepil nohy od země, jenže pak zakopával o nerovnosti na chodníku. Buďte trpělivý, už jsme skoro tam, šeptal mu ten druhý, a o kousek dál se zeptal, Postará se o vás doma někdo, a slepec odpověděl, Nevím, manželka asi ještě nepřišla z práce, náhodou jsem se dneska vracel domů dřív, a tohle mě potkalo, Nebude to nic vážného, uvidíte, nikdy jsem neslyšel, že by někdo skutečně úplně oslepl takhle z minuty na minutu, A já se dokonce vytahoval, že nenosím brýle, nikdy jsem je nepotřeboval, Tak vidíte. Došli ke vchodovým dveřím, dvě ženy ze sousedství zvědavě sledovaly, jak souseda vedou domů a ještě ho musí podpírat, ani jednu však nenapadlo zeptat se, Máte něco s očima, na to vůbec nepomyslely, přitom by klidně mohl odpovědět, Ano, nateklo mi do nich moře mléka. Uvnitř domu řekl slepec, Mokrát děkuju, nezlobte se, že jsem vás tak obtěžoval, tady se už o sebe postarám, To jsou nápady, půjdu s vámi, neměl bych klid, kdybych vás nechal tady. S obtížemi se vmáčkli do malého výtahu. Ve kterém patře bydlíte, Ve třetím, neumíte si představit, jak jsem vám vděčný, Nechte toho, dneska pomůžu já vám, Ano, máte pravdu, a zítra já vám. Výtah se zastavil, vyšli na chodbu, Mám vám pomoci odemknout, Děkuji, ale myslím, že to zvládnou. Vytáhl z kapsy malý svazek klíčů, bral

jeden po druhém do prstů a ohmatával zoubky, pak řekl, To bude on, levou rukou nahmatal zámek a pokusil se odemknout, Není, Ukažte, pomůžu vám. Na třetí pokus se dveře otevřely. Slepý zavolal dovnitř, Jsi doma. Žádná odpověď, Vidíte, říkal jsem to, ještě se nevrátila. Natáhl ruce před sebe a po hmatu došel do chodby, pak se opatrně otočil a obrátil tvář směrem, kde předpokládal druhého muže, Jak vám mám poděkovat, Dělal jsem jen svou povinnost, vysvětlil mu ten milosrdný samaritán, neděkujte mi, a dodal, Chcete, abych tu s vámi zůstal, dokud se manželka nevrátí. Ta dychtivost náhle začala být slepému podezřelá, v žádném případě nehodlal pozvat dál úplně cizího člověka, koneckonců, může mít za lubem nějakou špatnost, třeba se chystá ubohého bezbranného slepce omráčit, svázat, dát mu roubík a pak mohl odnést všechno cenné, co tu najde. Není třeba, nedělejte si starosti, odpověděl, nic nepotřebuji, a když pomalu zavíral dveře, stále opakoval, Není třeba, není třeba.

Odechl si, když slyšel, že se výtah rozjel dolů. Automatickým pohybem odklopil kukátko na dveřích a vyhlédl ven. Ale jako by proti němu stála bílá zeď. Cítil dotek kovu na obočí, řasami se otíral o miniaturní čočku, ale neviděl ji, všechno pokrývala neproniknutelná bílá tma. Že je doma, poznal podle vůně, podle atmosféry, která tu vládla, podle ticha, známé